

Hümanizm

– AliKemal · 29 Temmuz 2016

Hümanizm, yanlış bir şekilde, "İnsan sevgisi" şeklinde kullanılır; zira o sevgi, yardım, vb. gibi psikolojik yaklaşımlarla değil, bizatihi insanı insan yapan tüm değerlerle ilgili, İnsanı her şeyin merkezine koyan ve insanın tabiatını, yaratılışını esas alan "insan odaklı" bir yaklaşımdır. Her şeyin insana hizmet etmesini bekler. Nihayi amaç daha güzel bir dünyayı yaratmak ve bırakmaktır. Toplum hayatına yeni bir çehre kazandıracığı ve onu "insan eksenli" olarak belirleyeceği, kuracağı ve işleteceği düşünülür.

Hümanizmi "bütün insanları sevmek" şeklinde takdim edenler de fıtrat (yaratılış) kanunlarına aykırı bir yol tutmuş olurlar. Çünkü insanın yaratılışında herkesi sevmek değil, "iyiyi, güzeli, mükemmeli sevmek" vardır. Bütün insanların dürüst, faydalı, hayırlı kişiler olması düşünülemeyeceğine göre, bu fikrin de herkesi içine alan umumî bir ideoloji olarak benimsenmesi imkân haricidir.

Günah işleyerek cennetten kovulan insanoğlu günahkardır. Ne var ki, Tanrı, insana kurtuluşu için de açık kapı bırakmıştır:

Bu, "Tanrıya tövbe ile iman şartlarını kabul ederek yaşarlarsa, Tanrı lütfuyla sonsuz cezadan kurtulmaları mümkündür," olarak tanımlanabilir.

Bu lütufa ulaşabilmek için dünyadaki her maddiyattan vaz geçmek gerekmektedir.

Hümanizmin en makul, kabul edilebilir öğretisi, savaş ve öldürme karşıtlığıdır. Bunun yerine, "Sana tokat atana sen öteki yanağını da uzat," anlayışı dikte edilir.

"SAVAŞMA, SEVİŞ!", bir zamanlar, dönemin hippy gençliğinin baş sloganıydı.

İFRAT; herhangi bir konuda çok ileri gitme, ölçüyü aşma, aşırı davranma manasına gelir. TEFRİT ise herhangi bir konuda geri kalmayı ifade eder. Her ifrat tefriti yaratır; ya da tersi, her tefrit ifratı yaratır. Hristiyanlıktaki bu hümanizm anlayışı da her ifrat gibi tefriti beraberinde getirmiştir.

İslam felsefesindeki anlayış, hristiyanlıktan oldukça farklıdır.

Bediüzzaman'dan şöyle bir hatırlatma gelir:

"Hayat-ı içtimaiye-i beşeriyede bir çığır açan, eğer kâinattaki kanun-u fıtrata muvafık hareket etmezse; hayırlı işlerde ve terakkide muvaffak olamaz. Bütün hareketi şerr ve tahrib hesabına geçer."(Lem'alar)

İnsan odaklı bir ideolojiyi, dine alternatifmiş gibi sunanlar, ön yargılarını bir tarafa bırakıp şu İlahî fermanı dikkatle incelemelidirler:

Şems Suresinde Allah, bir takım mahluklarına kasem ediyor, bunların başında "Şems" yani güneş geliyor, son kasem ise insan nefesine ediliyor. Kasem, yemin demektir. Bu kasemlerden sonra bir haber veriliyor:

"Nefsini kötülüklerden arındıranlar kurtuluşa ermiş, onu kötülüklerle daldıran da ziyan (zarar) etmiştir."(Şems, 91/9, 10)

Nefse kasemle ilgili kısmın meali şöyle:

"Nefse (ruha, insanın zatına) ve onu en güzel şekilde biçimlendirene, sonra ona kötülük duygusunu da sakınıp iyi olmayı da birlikte ilham edene(yemin ederim ki)"

Örnekler çoğaltılabilir...

Hak dine karşı çıkanlar insanın yaratılışını dikkate almıyor, onu tesadüfen insan olmuş bir canlı olarak görüyor, sonra da kalkıp insan odaklı bir ahlâk sistemi kurmak istiyorlar.

Bu sistem, insanın yaratıcısını düşünmeden, insan tabiatına neleri koyduğunu ve bunların nasıl kullanılması gerektiğini dikkate almadan kurulamaz.

Aksi yola girmek açık bir tenakuzdur, insana ters düşmektir.